

za škodu, kterou utrpěla žalobkyně, jsou svěřena dozoru státní opatrovny, poněvadž šlo o výkon veřejné moci a není zákona, jenž by ukládal státu ručení za škodu z tohoto důvodu (§ 92 ústavní listiny), a doplňuje, že stát za škodu tu ručí jako každý jiný zaměstnavatel podle všeobecných zákonných ustanovení, nanejvýš podle § 1315 obč. zák. Dovolací soud pokládá za správné právní posouzení věci odvolacím soudem a odkazuje proto dovolatelku na výstižné důvody napadeného rozsudku, k nimž dodává toto: Není pochyby, že jednou z veřejnoprávních funkcí státu jest školní výchova a vzdělání občanů (§ 1 zákona čís. 292 sb. z. a n. z roku 1920). Všeobecného vzdělání se dostává občanům ve školách obecných, do nichž návštěva počíná šestým rokem dítěte. Výchově mládeže ve věku předškolním slouží školy mateřské a opatrovny. Úkolem dětských opatroven, do nichž mohou býti přijaty dívky ve věku od tří do šesti let, jest, aby přijímaly pod dozor děti dělnických tříd, navykaly je přiměřenému zaměstnání, čistotnosti, pořádku a dobrým mravům a by dětem vštěpovaly lásku k práci (§ 26 nařízení čís. 108/1872 ř. z.). Pokud opatrovny udržuje a spravuje stát, plní tím poslání rázu veřejnoprávního svými orgány — opatrovnicemi. Odvozuje-li tedy žalobkyně nárok na náhradu škody z opomenutí dohledu, dozoru a opatrování opatrovnicemi, jde o nárok rázu veřejného. V platném právním řádě není všeobecného předpisu, jímž by bylo státu uloženo ručení za škodu způsobenou orgány státními u výkonu veřejné moci. Platí tu předpis § 92 ústavní listiny, že stát ručí v takových případech za škodu jen tehdy, stanoví-li tak zvláštní zákon. Poněvadž v oboru školství, nanejvýš v oboru opatroven, příslušný zákon dosud vydán nebyl, posoudily nižší soudy věc po právní stránce správně, zamítнувše žalobu pro nedostatek zákonného předpisu.

Čís. 13050.

Byl-li návrh, by bylo povoleno ofotografování poslední vůle, vyřízen presidiálně jako věc justiční správy, lze zamítnutí návrhu napadati jen dozorčí stížností. Navrhovateli není však bráněno, by se, kdyby dozorčí stížnost neměla úspěchu, nedomáhal toho, by bylo rozhodnuto o jeho návrhu usnesením pozůstalostního soudu, proti němuž by mu pak příslušely opravné prostředky podle zákona ze dne 19. června 1931, čís. 100 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1933, R I 953/33.)

Ve sporu o platnost závěti navrhl žalovaný dědic na okresním soudě v T., jenž byl soudem pozůstalostním, by mu bylo povoleno ofotografování poslední vůle. Soud první stolice návrh zamítl. Rekursní soud (krajský soud v M.) nevyhověl navrhovateli rekursu.

Nejvyšší soud z podnětu dovolacího rekursu zrušil napadené usnesení a uložil krajskému soudu v M., by postoupil spisy presidiu krajského soudu k vyřízení dozorčí stížnosti.

D ů v o d y:

O návrhu stěžovatele, by mu bylo povoleno ofotografování poslední vůle Emila V-a, nerozhodoval okresní soud v T. jako soud pozůstalostní v nesporném řízení, nýbrž návrh byl vyřízen presidiálně jako věc justiční správy. Zamítnutí mohl tedy navrhovatel napadati nikoliv rekursem, nýbrž jen dozorčí stížností, což také učinil potud, že s rekursem spojil stížnost dozorčí. Proto však ani krajský soud v M. nebyl zákonem povolán se usnášeti o opravném prostředku jako soud rekursní, nýbrž měl ponechati vyřízení presidiu krajského soudu. I bylo tudíž z podnětu dovolacího rekursu zrušiti usnesení rekursního soudu a uložiti mu, by postoupil spisy presidiu k vyřízení dozorčí stížnosti. Tím ovšem není navrhovateli bráněno, by se, kdyby dozorčí stížnost snad neměla úspěchu, nedomáhal toho, by bylo rozhodnuto o jeho návrhu usnesením pozůstalostního soudu, proti němuž by mu pak příslušely opravné prostředky podle zákona ze dne 19. června 1931 čís. 100 sb. z. a n. o základních ustanoveních soudního řízení nesporného.

Čís. 13051.

Společenstva podle zákona ze dne 9. dubna 1873, čís. 70 ř. zák.

Předepsáno-li ve stanovách družstva, že se výkon členských práv na valné hromadě neděje přímo a osobně členy, nýbrž jen prostřednictvím delegátů, které volí jednotlivě prodejny podle seznamu členů k prodejně náležejících, jest tyto předpisy přesně dodržovati, zejména při volbách delegátů k a ž d é prodejny. Prodejnou ve smyslu stanov rozumí se ona obchodní místnost, v níž družstvo provádí svou činnost stanovami vytčenou.

(Rozh. ze dne 25. listopadu 1933, R I 1080/33.)

Rejstříkový soud povolil zápis změny v představenstvu Nákupního družstva, zapsaného společenstva s ručením obmezeným. Rekursní soud zamítl opověď zápisu změny v představenstvu. D ů v o d y: Pro posouzení platnosti svolání valné hromady a usnášení se jsou směrodatné stanovy společenstva. Podle ustanovení § 50 stanov každá valná hromada je usnášení schopna, byla-li svolána způsobem stanovami předepsaným a byly-li oznámeny předměty denního pořádku. Podle § 43 stanov členové společenstva svá práva vykonávají ve valných hromadách prostřednictvím volených delegátů, které každá prodejna volí na valné hromadě ve své výroční schůzi, na každých padesát členů prodejny případně jeden delegát, každý má na valné hromadě jeden hlas a při každé volbě delegáta prodejny musí býti sepsán protokol, který podepíší dva členové místní dozorčí rady a zašlou před valnou hromadou předsedovi společenstva. Další postup upravuje § 68 stanov, podle něhož členstvo prodejen, z nichž každá vede přesný seznam všech svých členů, volí ve výroční schůzi, kterou po prvé svolati má představenstvo, pak předseda nebo náměstek místní rady dozorčí, delegáty na valnou hromadu a místní radu dozorčí, a to předsedu,